

Изборном већу

Филозофског факултета

Универзитета у Београду

Изборно веће факултета, на седници од 21.02.2013. године изабрало нас је у Комисију за припрему извештаја за избор у звање ВАНРЕДНОГ ПРОФЕСОРА за ужу научну област СОЦИОЛОГИЈА (тежиште истраживања Социологија менталних поремећаја и Социологија друштвених девијација).

На расписани конкурс објављен 20.2.2013. године у „Пословима“ пријавио се само један кандидат: доцент др Слађана Драгишић Лабаш. Комисија има част да поднесе следећи

ИЗВЕШТАЈ

Кандидаткиња, доц. др Слађана Драгишић Лабаш, рођена је 1961. године у Смедеревској Паланци. Основне студије социологије на Филозофском факултету у Београду уписала је 1981. године, а завршила 1986. године. На Филозофском факултету у Београду, Одељењу за социологију, магистрала је 1998. године одбранивши магистарску тезу на тему - *Алкохолизам и социјални проблеми ратних војних инвалида (рата 1991-1995)* (Ментор проф. др Петар Опалић), а 2009. године докторирала, одбранивши докторску дисертацију *Истраживање промена у структури и организацији алкохоличарске породице под утицајем системске групне породичне терапије алкохолизма* (Ментор проф. др Петар Опалић).

Од јануара 2010. године, када је и изабрана у звање доцента, кандидаткиња Слађана Драгишић Лабаш ради на Филозофском факултету на Одељењу за социологију. Предаје Социологију менталних поремећаја и Социологију друштвених девијација на основним

студијама, Психијатријску социологију и Социологију менталних поремећаја на мастер студијама и Социјалну патологију на докторским. У радном односу је 26 година, а сада у допунском раду на Клиници за психијатријске болести „Др Лаза Лазаревић“, као клинички социолог и породични психотерапеут у Центру за брак и породицу.

Од избора у звање доцента, др Слађана Драгишић Лабаш, објавила је две монографије: *Алкохолизам у породици и породица у алкохолизму* (прерађена и допуњена докторска теза) (Београд: Институт за социолошка истраживања, Чигоја штампа, 2012, 253 стране) и *Човек и алкохол у друштву: од подстицања до одбацивања* (Београд: Институт за социолошка истраживања, Чигоја штампа, 2012, 274 стране)

Од избора у звање доцента кандидаткиња је објавила шест чланака у часописима међународног значаја (верификованих одлуком Министарства: *Социологија, Социолошки преглед*): Љубичић, М., Драгишић Лабаш, С. (2010). „Страх од злочина - истраживање ставова студената“ *Социолошки преглед*, бр.4; Dragišić Labaš, S., Ljubičić, M. (2012). „Between Children and Parents: Housing (In)dependence and „Growing up“, *Sociologija*, LIV, 2: 263 – 285; Драгишић Лабаш, С.(2012). „Допринос Петра Опалића развоју Социологије менталних поремећаја“, *Социолошки преглед*, год. XLVI, бр. 2 (Посебно издање), стр. 529-556; Драгишић Лабаш, С. (2012). Употреба алкохола у популацији адолесцената и младих одраслих, *Социолошки преглед*, вол. XLVI, бр. 1, стр.35-56; Драгишић Лабаш С., Љубичић М. (2012). „Провођење слободног времена зависника од алкохола у периоду пијења и периоду рехабилитације“, *Социологија*, бр 2; Драгишић Лабаш, С., Ђокић, Г. (2010). Значај психоедукације у лечењу алкохолизма породичном терапијом, *Социологија* бр. 2. LII, бр. 2., 197-210 и по два рада у два зборника радова, првом *Хуманост, етика, едукација и болести зависности*, који је и приредила (Београд: ЗКЛАС, 2012) и другом *Могућности савремене породице у превенцији и лечењу болести зависности* (Београд: ЗКЛАС, 2013) и једно поглавље у монографији *Млади – наша садашњост. Истраживање социјалних биографија младих у Србији* (Београд: Институт за социолошка истраживања и Чигоја штампа, 2012, ур. Томановић, С.), као и једно поглавље у монографији *Медицинске и социјалне мере у третману болести зависности* (Београд: ЗКЛАС, 2011.). Учесница је међународних и домаћих научних скупова. Учествује у научно-истраживачком пројекту Института за социолошка истраживања Филозофског факултета. Уредила је пројекат – *Едукација*

терапевта за рад у клубовима лечених зависника од алкохола и других ПАС (психоактивних супстанци), прихваћен од стране Министарства здравља РС, 2010.

Посебан допринос у настави кандидаткиње састоји се у организацији практичних вежби студената на Клиници „Др Лаза Лазаревић“ у смислу разговора са клијентима, учествовању у радионицама и групној терапији и присуству састанцима Клуба лечених зависника. Поред тога њен допринос развоју наставе огледа се и у организацији учешћа једног броја студената социологије и андрагогије на семинарима о болестима зависности у Српском лекарском друштву и едукацији за рад у клубовима лечених зависника коју организује Светска организација клубова третираних алкохоличара – WACAT. Оцене (у просеку 4.4) у оквиру студентске евалуације наставе, указују на високо њеног педагошког рада од стране студената.

Др Слађана Драгишић Лабаш је члан Социолошког друштва Србије, Социолошког удружења Србије и Црне Горе, Националног удружења за психотерапију, као и Европске асоцијације психотерапеута - The European Association for Psychotherapy, Удружења породичних терапеута »СЕЛФ« Асоцијације системских терапеута, Удружења за дечију и адолесцентну психијатрију ДЕАПС, Српског лекарског друштва – Секције за болести зависности.

Кандидаткиња је приложила библиографију од укупно 52 референце.

Монографија ***Човек и алкохол у друштву – од подстицања до одбацивања*** (2012, Београд: Институт за социолошка истраживања, Чигоја штампа, стр. 274) др Слађане Драгишић Лабаш представља резултат дугогодишњег, не само научног, већ и терапијског рада - клиничког социолога и породичног терапеута у психијатрији. Ауторка је кроз различите социолошке и културолошке теорије настојала да посматра и објасни почетак или иницијацију употребе алкохола, затим злоупотребу алкохола и настанак и развој зависности од алкохола. Тако се њена размишљања крећу од функционалистичких, преко теорија о културном конфликту до антипсихијатрије и постмодернистичких становишта у посматрању овог проблема. Студија разматра друштвене, културне, религијске, вредносне и породичне факторе који у садејству утичу на употребу и злоупотребу алкохола, посебно од стране младих одраслих и адолесцената, и развој алкохолизма. Посебан део студије

посвећен је различитим културама пијења, како у Србији, тако и у неким европским и скандинавским земљама и земљама Далеког Истока. Ауторка разматра религијска веровања о употреби алкохола кроз историју као и митове и предрасуде карактеристичне за модерно доба и данашња друштвена уверења, ставове, стереотипе и стигму према зависницима од алкохола, родне разлике и стигматизацију, наводећи страна, наша и лична истраживања у овој области. Истиче се повезаност злоупотребе и зависности од алкохола са криминалитетом, ратом, економском кризом и истичу веома озбиљне последице алкохолизма по човека, породицу и само друштво.

У студији се наводе, различити у свету примењени и многи од њих евалуирани, програми превенције употребе и злоупотребе алкохола. Такође се наводе различити модели рехабилитације који су до сада дали мање или веће позитивне резултате у смислу социјалне реинтеграције лечених зависника и њихових породица.

Посебан допринос науци је приступ алкохолизму из једне у нашем друштву релативно нове перспективе социолошке и културолошке, које се у ранијим студијама само помињу, без развијања теорија, објашњења и дубљег залажења у ову посебно значајну област утицаја на проблем пијења. Пијење алкохола се сагледава кроз аспект преношења етничких, националних, класних, родних и локалних идентитета, тако да само пијење представља врсту културе. Ризици за развој алкохолизма повећани су у „мокрим“ (wet) културама, у које ауторка убраја наше друштво, за разлику од „сувих“ култура, у којима се алкохол користи углавном умерено, тако да даје више предлога и модела да се проблем злоупотребе алкохола и алкохолизма адекватније решава у нашој култури. Критика друштвене небриге односи се и на недостатак епидемиолошких података о алкохолизму, непостојање студија које се баве економским последицама злоупотребе и зависности од алкохола, нереализовану превенцију употребе алкохола и других психоактивних супстанци (применом различитих модела), изузетно мали број истраживања утицаја друштвених фактора на употребу и злоупотребу алкохола и непостојање заједничке бриге и акције различитих институција, организација, удружења, НВО, тј. целе заједнице у решавању проблема с употребом алкохола.

Монографија *Алкохолизам у породици и породица у алкохолизму* (Београд: Институт за социолошка истраживања, Чигоја штампа, 2012, стр. 253.) кандидаткиње др Слађане Драгишић Лабаш је измењена и допуњена докторска теза, која такође као и претходна представља резултат дугогодишњег терапеутског и научног рада. У студији се испитују ефекти системске породичне терапије у лечењу и рехабилитацији породица са алкохоличарским релацијама. Ауторка истиче као важне, социјалне факторе, у настанку и развоју алкохолизма, као и социјалне последице алкохолизма. Породицу, уже социјално окружење и друштво, сматра како учесницима у развоју зависности од алкохола, тако и учесницима у лечењу, превенцији и рехабилитацији. Истиче да су неопходне промене у породичном систему, осим промена код самог зависника, јер циљ терапије није успостављање апстиненције, већ промена начина живота целе породице. Управо и сам наслов указује да је цела породица у алкохолизму. На узорку од 200 испитаника, тј. 100 брачних парова, ауторка примењујући пет истраживачких инструмената *Упитник о социодемографским карактеристикама испитаника*, *Упитник о знању о алкохолизму*, *Циркумплексни модел брачних и породичних система* (FACES III), *Скалу породичне средине* (FES) и *Тест прилагођености брачних партнера* (DAS) описује и статистички потврђује промене које су се догађале у три временска периода, на почетку лечења, после 6 месеци и једне године. Појединачно је испитивано више димензија и промене настале у њима, кроз три фазе лечења. Реч је о следећим димензијама: породичној кохезији, експресији, конфликту, адаптабилности, комуникацији, консензусу у брачној дијади, задовољству брачним односом, интелектуално културној, морално религиозној оријентацији, организацији, контроли... Примењена је квантитативна као и квалитативна анализа података. Резултати добијени обимном и сложенom статистичком анализом су нијансирани и објашњавани из угла праксе системског породичног терапеута. У току системске породичне терапије дошло је до мање или више значајних промена у свим испитиваним димензијама у породицама које су остале у једногодишњем третману лечења алкохолизма. Доказано је да системска породична терапија утиче на промене породичног система, у смислу све већег окретања ка функционалности, што подразумева квалитетнију

комуникацију, бољу поделу улога у породици, боље брачне односе, већу блискост, виши ниво едукације, вишу организацију и независност, мању контролу, промене у породичном систему вредности и почетак грађења новог. Постигнуте промене у алкохоличарским породицама, осим што представљају потврду о значају системске породичне терапије у њиховом лечењу, указују и на значај у превенцији алкохолизма деце, која у оваквим породицама одрастају. Ова студија се намеће као изузетно вредно и неопходно штиво како научницима разнородних хуманистичких и медицинских дисциплина, тако и студентима и самим клијентима, односно чланова њихових породица.

Рад Утицај породичног и друштвеног контекста на формирање социјалних биографија младих - поглавље у монографији *Млади – наша садашњост. Истраживање социјалних биографија младих у Србији*, (Томановић, С. (ур.), Београд: Институт за социолошка истраживања и Чигоја штампа, 2012) представља пионирски рад и покушај прављења типологије породица у Србији на основу резултата истраживања насталог из пројекта који спроводи Институт за социолошка истраживања Филозофског факултета Универзитета у Београду под називом „Изазови нових друштвених интеграција: концепти и актери“.

У овом раду ауторка се бавила породицама порекла и одређеним ставовима које оне преносе на своје потомке као и заступљеношћу тих ставова у породицама опредељења младих испитаника. Циљ рада је био да се издвоје „подстичуће породице“ чије су карактеристике - усмеравање деце ка постигнућу, професионалном успеху, независности и самосталности, као и одговорности, изградњи личних ставова, вишем образовању и грађењу културне и интелектуалне оријентације и направи поређење са „неподстичућим“ породицама. Анализирана је повезаност одређених ставова који карактеришу *подстичуће породице*, затим њихов подтип *индивидуалистичке*, и *неподстичуће породице* са социодемографским карактеристикама испитаника- економским, етничким, образовним, стамбеним, радним статусом, као и социјалним и културним капиталом и политичким активизмом. Поред тога разматран је и разматран утицај друштвених фактора на

реализацију усвојеног породичног система вредности младих из *подстичућих породица*. Резултати истраживања указују да млади који су одрастали у *подстичућим породицама* у већем броју у односу на младе из *неподстичућих породица* потичу из Београда и већих градова, образованији су, професионално успешнији и нешто више њих је запослено. Имају значајно виши степен културних пракси и нешто виши степен социјалног и политичког активизма, као и већу жељу за осамостаљењем од родитеља. Млади из *подстичућих породица* у већем броју живе у кохабитацији, боље организују послове, деле улоге и доносе заједничке одлуке у партнерској релацији. Ауторка је дошла до статистички значајних резултата који указују на прихватање „подстичућег система вредности“ из породица порекла и његовог преношења, и то свих испитиваних ставова, у новоформиране породице младих у мањем или већем проценту. Међутим, и поред свега наведеног, друштвени фактори делују отежавајуће и често знатно онемогућавају младе из *подстичућих породица* да научено спроведу у праксу и тако их приближавају младима из *неподстичућих породица*. Такође и поред различитих породичних ставова, који су утицали на аспирације, а делом и на шансе, млади из *подстичућих породица* нису успели да се „остваре“ што ствара инхибицију и утиче на њихово ментално здравље.

Међу објављеним радовима у монографијама и зборницима радова, који су углавном емпиријског карактера, посебно се истичу **Злоупотреба алкохола и других ПАС од стране оболелих од психотичних поремећаја (родне разлике)** (у Настасић П. (ур) *Медицинске и социјалне мере у третману болести зависности*, Београд: ЗКЛАС, 2011) и **Клуб у процесу дестигматизације лечених зависника од алкохола** (у Драгишић Лабаш С. (ур) *Хуманост, етика, едукација и болести зависности*, Београд: ЗКЛАС, 2012).

У првом раду кандидаткиња се бави ретко обрађиваном темом о родним разликама у злоупотреби алкохола и других ПАС у популацији особа са психотичним поремећајима што представља озбиљан проблем, који је последњих година у порасту у европским земљама и Србији. Циљ рада је био испитивање учесталости употребе алкохола и других ПАС код мушкараца и жена, који су једном или више пута хоспитализовани због психотичног поремећаја у болници „Др Лаза Лазаревић“, њихове сличности и разлике у коришћењу ПАС, као и утицај ПАС на погоршање психичког статуса и чешће

хоспитализације. Узорак је чинио 51 испитаник, и то 26 жена и 25 мушкараца. Коришћен је упитник који се састојао од 33 питања, којим су испитиване социо-демографске карактеристике, први контакт са алкохолом и другим ПАС, садашња употреба, учесталост, количине, врста ПАС, као и утицај ПАС на промене психичког стања и број хоспитализација. Сада пије 72% мушкараца и 50% жена. Овај податак о разлици садашње конзумације алкохола је статистички значајан. У тренутку анкетирања ниједна жена у последњих пар година није користила дроге, док 16% мушкараца користи марихуану, а 4% марихуану и хероин. Пре настанка психичког поремећаја 43% испитаника је конзумирало алкохол, а 21% је почело да конзумира након настанка психичког поремећаја.

Из истраживања следи закључак да је злоупотреба, посебно алкохола, али и других ПАС условила погоршање психичког стања особа са психотичним поремећајем, као и повећан број хоспитализација. Ово се посебно односи на мушкарце, који у већем броју од жена користе алкохол и дроге и понашају се у таквом стању агресивно, што често условљава и присилне хоспитализације.

Рад **Клуб у процесу дестигматизације лечених зависника од алкохола** је један од првих радова у Србији који се бави проблематиком стигме и дестигматизације лечених зависника од алкохола који су чланови клубова. Резултати добијени овим радом завређују посебну пажњу стручњака који се баве алкохолизмом. Кандидаткиња др Слађана Драгишић Лабаш има још један рад (Драгишић Лабаш, С., Ђокић, Г. **Значај психоедукације у лечењу алкохолизма породичном терапијом**, *Социологија* бр. 2, 2010) који евалуира степен едукације који се стиче кроз системску породичну терапију..

Циљ рада је био да се испита колико метод рада у клубу, који обухвата психоедукацију и активности у оквиру секција у самим клубовима, са једне стране, и различите активности, организоване од стране Заједнице клубова лечених алкохоличара Србије, утичу на смањење стигме, по мишљењу лечених зависника – чланова клуба. Узорком је обухваћено 44 испитаника, 32 мушкарца и 12 жена, апстинената. Упитник испитује социодемографске карактеристике, задовољство чланова радом клуба и Заједнице клубова лечених алкохоличара (ЗКЛАС) као и предлоге за проширење активности, а пре свега значајних у процесу дестигматизације чланова. Резултати истраживања су показали да се 61%

испитаника, на почетку лечења од алкохолизма, осећало стигматизованим, и да су овакав доживљај имали најчешће у трајању од 6 месеци до 2 године, али и дуже. Због понашања других, осећали су се лоше, али је било испитаника који су успели да се са тим на различите начине изборе. У томе им је помогао клуб и ЗКЛАС, својим активностима, које су веома значајне у процесу дестигматизације. У закључку ауторка наводи да лечење од алкохолизма у нашем друштву, као и лечење у психијатријским институцијама, прати низ предрасуда, као и стигма, што свакако отежава и успорава процес лечења и опоравка зависника од алкохола. Апстиненти уз добру психоедукацију и активан рад на себи и односима са другима, као стални чланови клубова, имају добре идеје и веома су заинтересовани за овакава истраживања.

Испитаници предлажу да се и клубови и ЗКЛАС “отворе према друштву, локалној заједници” у смислу пре свега сарадње са медијима - појављивањем у медијима и представљањем својих активности, али и као актери у кампањама у борби против алкохолизма, тј. превенцији и едукацији или можда и прављењу антиреклама.

Рад Традиционална и савремена породица у процесу лечења алкохолизма -приказ случаја у коме је кандидаткиња коаутор (Даница Тошановић Јанковић, Слађана Драгишић Лабаш, Борјана Савић) обајављеном у зборнику радова *Могућности савремене породице у превенцији и лечењу болести зависности* (ур) Поповић, Б., Лилић, В., Београд: ЗКЛАС, 2013) представља један врло оригиналан и занимљив рад који спаја социолошко-демографска истраживања са системском теоријом и терапијом. Истиче се значајност утицаја неких социолошких и демографских истраживања, рађених у последњих десет година у Србији, на теорију и праксу породично терапеутског рада. У уводном делу рада дефинисана је традиционална и савремена породица, а потом су истакнута обележја српске породице или прецизније модерне породице са елементима традиционалног, која је по истраживањима последњих деценија још увек чврсто позиционирана на нашим просторима, као и опис модерне породице са постмодерним елементима. Наведена су искуства из праксе (уз приказе генограма) са традиционалном вишегенерацијском сеоском породицом, модерном нуклеарном градском породицом, и модерном са елементима постмодерног градском породицом, у којима је присутан алкохолизам. Издвојена су различита веровања и породични ритуали повезани са употребом алкохола, пре развоја

алкоголизма у овим породицама. Анализирани су трансгенерацијски позитивни ставови према употреби алкохола и њихов значај за иницијацију и развој зависности. Такође су истакнуте тешкоће у терапијском раду условљене специфичним карактеристикама наведених породица у којима је присутан алкохолизам, отпорима условљеним трансгенерацијским преносом позитивних ставова према употреби алкохола, и контактима и емоционалном повезаношћу са члановима шире породице у претоксикомаској и фази зависности од алкохола.

Кандидаткиња др Слађана Драгишић Лабаш се у раду **Between Children and Parents: Housing (In)dependence and „Growing up** (*Sociologija*, LIV, 2: 263 – 285, 2012), написаним у коауторству са Миланом Љубичић, бавила истраживањем повезаности између неких структуралних индикатора транзиције младих у одрасло доба и три димензије психолошке сепарације (од родитеља). У питању је коришћење емпиријске грађе из истраживања које спроводи Институт за социолошка истраживања Филозофског факултета Универзитета у Београду под називом „Изазови нових друштвених интеграција: концепти и актери“. Транзицију младих посматрала је кроз објективне показатеље попут материјалног и стамбеног статуса и узраста испитаника и субјективне као што су функционална, конфликтна и емотивна сепарација. Циљ рада је био повезивање у целину објективног и субјективног аспекта одрастања младих која је стављена у контекст наше културне средине. На узорку од 1627 испитаника показало се да младићи чешће живе са родитељима у односу на девојке. Међу онима који живе са родитељима статистички значајно су чешће присутни незапослени, затим млади који раде у приватном сектору, млади на школовању, као и они који материјалну ситуацију своје породице процењују као лошу или као добру. Осећање (потенцијалне) егзистенцијалне угрожености неке испитанике, који своје породице виде као лоше, али и као добро материјално ситуиране, упућује на тражење породичне подршке која је објашњена као умрежавање, да би се с једне стране њихов друштвени статус поправио, односно задржао. Највећи број испитаника је слабо или умерено зависан од родитеља по наведеним димензијама. Функционална и конфликтна сепарација од родитеља повезаћа се са узрастом испитаника, за разлику од емотивне. Емотивна је израженија код испитаника, што је опет-културлошки разумљиво. Међу емотивно значајно зависнијима од родитеља налазе и они који са родитељима живе, који материјалну

ситуацију своје породице описују као лошу или добру, потом они који раде (у несигурном) приватном сектору. Закључак је да егзистенцијалне прилике обликују и ову значајну димензију психолошке сепарације.

Кандидаткиња др Слађана Драгишић Лабаш у коауторству са Миланом Љубичић у раду **Провођење слободног времена зависника од алкохола у периоду пијења и периоду рехабилитације** (*Социологија*, бр 2, 2012.) обрађује један значајан аспект живота лечених зависника кроз два временска периода правећи поређења у њиховим активностима али и евалуирајући ефекте лечења, али пре свега процес рехабилитације. Мењање начина провођења слободног времена, које се у периоду пијења потпуно „уклапа“ у један од симптома алкохолизма, указује на испуњење једног од важних циљева социјалне реинтеграције алкохоличарских породица.

На узорку од 30 испитаника примећена је видна разлика у квалитету и организацији слободног времена, раније и сада, као и у издвајању новца за културне и рекреативне активности.

Апстиненти више времена проводе са породицом, више комуницирају, обновили су старе и успоставили нове социјалне контакте. Нов начин провођења слободног времена и породични ритуали су веома значајни за децу из алкохоличарских породица, као превенција трансгенерацијске трансмисије алкохолизма.

На страним и нашим конгресима и симпозијумима кандидаткиња др Слађана Драгишић Лабаш излагала је као ауторка и коауторка радове са темама: *Породична терапија породице са психотичним чланом и терапијске могућности; Присилна хоспитализација суицидалних пацијената; Породична терапија и промене у систему вредности породица са алкохоличарским релацијама; Ставови према самоубиству стручњака медицинских и хуманистичких наука; Континуирана групна психоедукација у процесу терапије и дестигматизације младих са менталним поремећајима; Alcohol Abuse by Young people in society in transition; Покушај суицида старих особа: прилог разматрању друштвене и породичне небриге; Стопа смртности код делиријум тременса, Alcohol abuse, depression and anxiety of juvenile delinquents*. Кандидаткиња у последње три године, једном месечно, држи јавна предавања у Студентском културном центру, као и предавања на Клиници „Др

Лаза Лазаревић“, а која су акредитована од стране Министарства здравља, у оквиру обавезне едукације здравствених радника и сарадника.

На основу увида у број и квалитет публикација, где се јасно види да се доцент др Слађана Драгишић Лабаш континуирано бави проучавањем проблема који припадају социологији менталних поремећаја и друштвених девијација, у којој се посебно истичу болести зависности, психозе и суицид, Комисија је закључила да је кандидаткиња дала значајан научни допринос у области истраживања и наставе којом се бави. Поред тога, на основу процене њеног педагошког рада, који одликује квалитетан и посвећен рад са студентима, уз обезбеђивање праксе и додатних едукација, као и доприноса развоју научног подмлатка и наставе на Филозофском факултету, Комисија је закључила да је кандидаткиња задовољила све услове неопходне за избор у звање ванредног професора. Имајући у виду све предочено, Комисија предлаже да се доцент др Слађана Драгишић Лабаш изабере у звање ванредног професора за ужу научну област Социологија.

Комисија

др Смиљка Томановић, редовни професор,

Филозофски факултет Универзитета у Београду

др Мирјана Бобић, ванредни професор,

Филозофски факултет Универзитета у Београду

др Карел Турза, редовни професор,

Медицински факултет Универзитета у Београду

У Београду, 15.4.2013. године